TIT -TET akadémia (természet - ember - tudomány)

Január-február témaköre: A naprendszer
Magyar tudósok

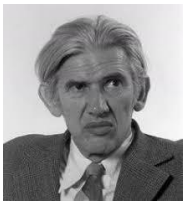

JÁNOSSY LAJOS (1912-1978) Fizikus, asztrofizikus

Egyetemi tanulmányait a bécsi és a berlini egyetemen végezte. Tudományos munkásságát W. Kolhörster professzor berlini laboratóriumában kezdte el 1934-ben. 1936-tól 1947-ig Angliában a Nobel-díjas P. M. D. Blackett professzor mellett dolgozott, a ma már méltán Blackett-iskolának nevezett kozmikus sugárzási csoportban. 1947-ben a dublini Institute for Advanced Studies professzora és a kozmikus sugárzási laboratórium vezetője lett. 1950-ben a magyar kormány hívására hazatért Magyarországra, ahol a Tudományegyetem professzorává nevezték ki. 1951-1956-ig a Központi Fizikai Kutató Intézet kozmikus sugárzási laboratóriumának vezetője, majd 1956-1970-ig az intézet igazgatója volt.

Tudományos munkásságát a kozmikus sugárzás kísérleti és elméleti vizsgálata, a statisztikus folyamatok tanulmányozása, a relativitáselmélet és a kvantummechanika alapvető kérdéseinek a vizsgálata és ez utóbbival kapcsolatban a fény mikrostruktúrájának kísérleti vizsgálata terén fejtette ki. Legfontosabb tudományos eredményei a kozmikus sugárzás területén az áthatoló záporok felfedezése, a lokális és kiterjedt záporok főbb tulajdonságainak tisztázása és a mezonkeltés mechanizmusára vonatkozó W. Heitlerrel közös vizsgálatai voltak.

Forrás: https://tudosnaptar.kfki.hu/j/a/janossy/janossypant.html

IZSÁK IMRE GYULA (1929-1965) Csillagász, matematikus

Kiváló matematikai képessége már egyetemi tanulmányai alatt kitűnt, Eötvös kollégista volt. 1951-től az MTA Budapest-svábhegyi csillagvizsgálójának gyakornoka, majd munkatársa volt, ahol a gömbhalmazok változófényű csillagainak feldolgozása mellett főleg az égi mechanika ún. többtestproblémájával foglalkozott.

1959-től a Smithsonian Institute Asztrofizikai Obszervatóriumának (Cambridge, Massachusetts) munkatársa. A műhold pályák változása alapján kidolgozta a Föld gravitációs alakjának pontos meghatározási módszerét. Számításaiból nagy pontossággal megrajzolható a földi gravitációs tér nívófelületének alakja. Kimutatta, hogy a sarkok lapultságának mértéke kissé eltérő, és bebizonyította, hogy az egyenlítőnek lapultsága van. Eredményei világszerte nagy érdeklődést keltettek, számításairól több nemzetközi konferencián beszámolt. Nevét egy, a Hold túlsó félgömbjén lévő holdkráter, az 1546.sz. kisbolygó, és az ELTE Csillagászati tanszék budapesti csillagvizsgálója örökíti meg.

Forrás: https://tudosnaptar.kfki.hu/historia/egyen.php?namenev=izsak